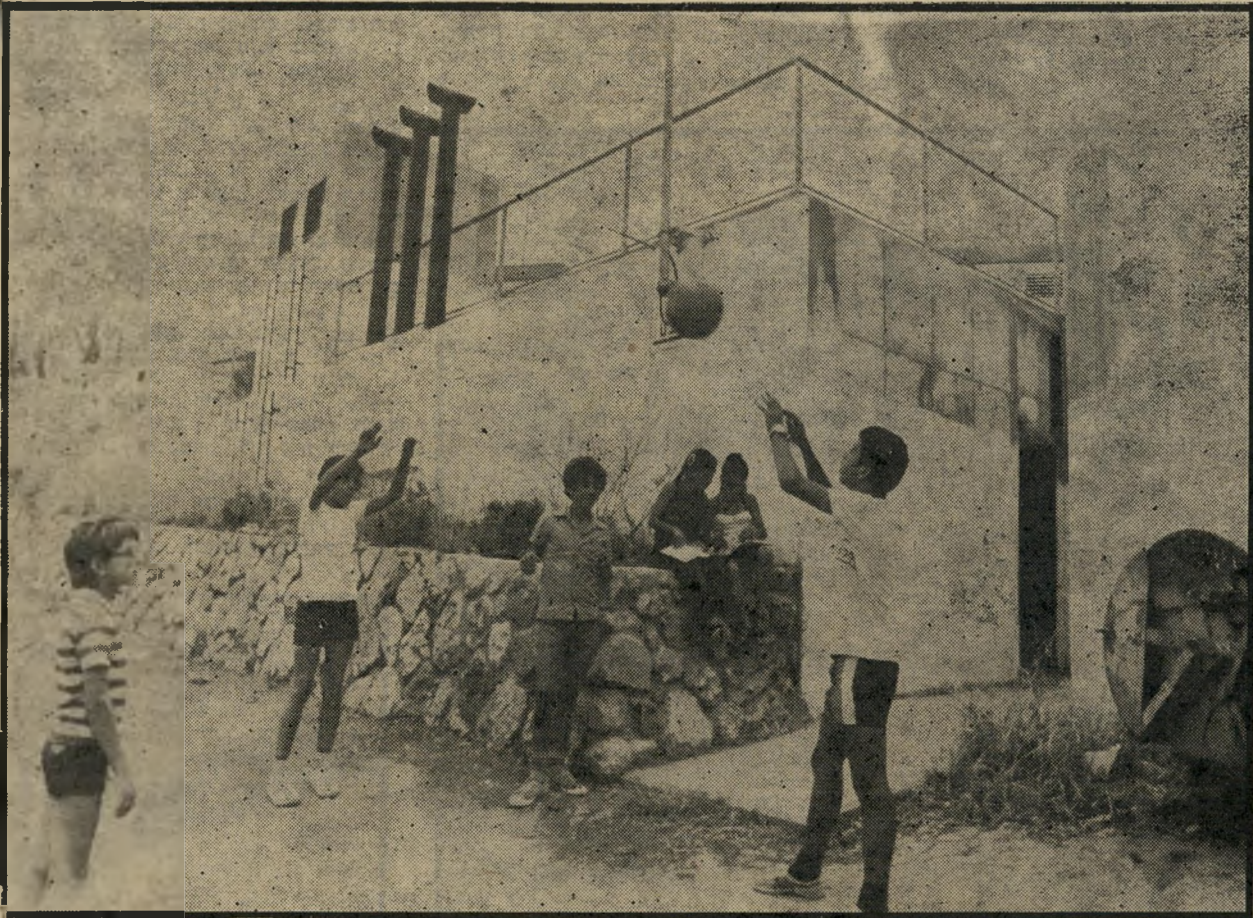

**בזמן שבת-אביב מבלים בדיסקוטקים
ובמסיבות, יורדים תושבי אצבע
הגליל למיקלטים, חיים בפחד ומחכים**

מתחכים למליחמה

הביט באשתו. "שכחנו את יואב בבית!" צעקה מול אחד הנוכחים במיקלט. שוטר צעיר ממרכז הארץ, שהגיע לקריית-שמונה מייד עם הדיווח על הפצצת קטיושות, כדי לעזור להוריו הזקנים, התנדב ללכת לבית המישפחה ולהביא את הילד שנשכח. אבי הילד ואמו פחדו לצאת מהמיקלט.

יום הראשון, 8.30 בערב. הרחבה שלפני קולנוע גת בכיכר מלכיים-ישראל בתל-אביב המתה בני-אדם. שחקנים, עיי תונאים, צלמים וסקרנים עמדו בפתח הקולנוע. המצלמות הבזיקו, העיתונאים רשמו בפנקסים. האירוע: הצגת-הבכורה של לנה, סרטו החדש של הבימאי איתן גרין.

לוי בן ה-12 מתנדב מייד לענות במקומי: "רק תשמעי את הפססססס של הקטיושה. תיכף תשתחתי על האדמה ותסתירי את הראש."

"זה פחד שאוכל את הבן-אדם." אומר לי שלמה פטוק בן ה-13. שאביו הוא האחראי על המיקלטים בקריית-שמונה. שלמה מגן על אביו. שעה קלה קודם לכן לקחו אותו הילדים לסיוור מיקלטים בכיכר המרכזית של העיירה. לא הצלחנו

מאת

שרית ישי

ציורים: ציון צמריר

להדליק את החשמל — פשוט לא היה חשמל. שלמה מאשים את הילדים, הילדים מאשימים את המועצה הקרואה. "אין לנו עירייה. כל אחד עושה מה שהוא רוצה." הם אומרים.

עיר-

מיקלט

ל ילדים בני 7, 9 ו-12 גדלים בצל הי אימה. הם מודעים לסכנות. בבית-הספר מתרגלים אותם פעמיים בשבוע. "צילצול מקוטע זה תרגיל, המנהל מודיע שזה תרגיל." אמרה גלית אדרי. "יש לנו סימנים מוסכמים — כשהצילצול נשמע כמו טלפון, זה סימן שצריכים לרוץ למיקלטים; צילצול ארוך זה לברוח מבית-הספר כמה שיותר רחוק. כל כיתה יודעת לאן היא בורחת." יש מקומות קבועים. יוסי סבאג, שאביו הוא מנהל סופרי-מרקט, סיפר: "בזמן שהפגינו עם הקטיר שות היינו בחיפה. אבא שלי היה בסופרי-מרקט. את יודעת איך דאגנו? למרות שזה היה מסוכן, תיכף חזרנו הביתה." הוריו של יוסי סבאג רכשו דירה בב קריית-אחא, אך הוא מסרב לעבור: "הילדים חושבים שאנחנו מיסכנים." אמרה גלית. "כשאני מגיעה לתל-אביב ואמרת שאני מקריית-שמונה, מתייחסים אלי כאי-

ושעל בעיר. המיקלטים פתוחים באופן קבוע. אחדים מהם משוכי ללים ביותר, אחדים מתוחזקים במצב גרוע. במיקלט שבכיכר העיר אין חשמל, ואחד הילדים נקע את רגלו כשרץ לתוכו. למעלה: חייל עם בזוקה יושב על צידו האישי, בהמתנה למליחמה.

להתעלם מרעש הקטיושות. "אין לכם מושג." אמר לנו מסורי, ילד בן 12 שהתנדב להראות לנו את מצב המיקלטים בקריית-שמונה. "אתם יודעים מה זה שפיתאום עוברת לך קטיר יושה מעל לראש?" "מה תעשי אם פיתאום עכשיו יתחילו הקטיושות?" "שואלתימגרה גילה בורר קינטל, ילדה יפהפיה בת 8, ששתי סיכות לבנות שזורות בצמותיה השחורות. גדי

תל-אביב לא הרגישה כלל את שהתי רחש באותו יום הראשון כמה שמכונה אצבע-הגליל. אצבע-הגליל מבחינתם של יושבי מרכז הארץ, אינו אלא כינוי ש-הודבק עליידי קרייני הרדיו והטלוויזיה לאיזור הנמצא שם בצפון. כשעה שתושבי תל-אביב חיו את חייהם כרגיל, שהו עשרות מישפחות בגליל, זקנים נשים וטף, בתוך המיקלטים, כשהם מליטים את ראשיהם בידיהם ומנסים

בצל המיקלטים

ילדים מקריית-שמונה משחקים בכדור, בצילו של אחד המיקלטים. ארבעת ילדיה לישון על המישות המאלי-תרות שבמיקלט בקריית-שמונה. הילדים רבו ביניהם על הקומה העליונה של הי מיטות. לפתע נכנסה מול להיסטרייה: "הילד שלי, איפה הילד שלי?" צרחה בקול-יקולות.

במרחק כמה מאות קילומטרים צפונה היתה האווירה שונה לחלוטין. באותה שעה בדיוק השכיבה מול אבוטבול את ארבעת ילדיה לישון על המישות המאלי-תרות שבמיקלט בקריית-שמונה. הילדים רבו ביניהם על הקומה העליונה של הי מיטות. לפתע נכנסה מול להיסטרייה: "הילד שלי, איפה הילד שלי?" צרחה בקול-יקולות. בעלה הגיח את עיתון-הערב שעיינו בו